

Через річки й ліси, легка думко, неси
Мій привіт до братів на чужину,
Що у темних борах, у медвежих норах,
В цю лиху, безпросвітну годину.
Вони мусять конать за те, що вшанувать
Не схотіли насильників волі
І, зневірившись в їх обіцянках лихих,
Самі мали здобуть собі долю...
В тому — їх вся вина!...Та хто того не зна
І за вас не боліє душею?...
Не журіться ж, брати! Суд повинний прийти,
Правий суд мусе встать над землею,
Непідкупний, як та сама правда свята,
Розбере він усякого вини
І... поверне до нас страснотерпників вас
Вітатъ волю своєї України!
